

† ПАРОХИЈСКИ ГЛАСНИК ХРАМА „СВ. ТРОЈИЦА“

HOLY TRINITY SERBIAN ORTHODOX CATHEDRAL, 1 NOEL ST, BRUNSWICK EAST VIC 3057

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР Милорад Лончар, ПАРОХ И СТАРЕШИНА ХРАМА • 0478 922 154 • frmilorad@hotmail.com
ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР Петар Дамњановић, ПАРОХ • 0467 613 165 • protapetar@hotmail.com

[SvTrojica.MELBOURNE](#) [СвТројицаБранズвик](#) [HOLY.TRINITY.BRUNSWICK](#)

МЕЛБУРН, НЕДЕЉА 10. ОКТОБАР 2021. Број 110. Година III

СВА ПИТАЊА, ПРИМЕДБЕ, МОЛБЕ ЗА ПАСТИРСКУ И ДРУГУ ПОМОЋ ДОСТАВИТЕ НА ГОРЕ НАВЕДЕНЕ АДРЕСЕ.

КАЛЕНДАР И РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА ТОКОМ НЕДЕЉЕ

НЕДЕЉА, 10. ОКТОБАР / 27. СЕПТЕМБАР 2021. СВЕТИ МУЧЕНИК КАЛИСТРАТ	НЕДЕЉА 16. ПО ДУХОВИМА ГЛАС 7. Јутрење – Јеванђеље Пето Вајсгрисно Лк. 24, 12-35 Лит. 2Кор. 6,1-10; Јев. Мт. 25, 14-30
ЧЕТВРТАК, 14. ОКТОБАР	АКАТИСТ ПРЕСВЕТОЈ БОГОРОДИЦИ У 19ч
СУБОТА, 16. ОКТОБАР	ВЕЧЕРЊЕ УОЧИ НЕДЕЉЕ У 19ч
НЕДЕЉА, 17. ОКТОБАР СВЕТИ СТЕФАН И ЈЕЛЕНА ШТИЉАНОВИЋ	ЈУТРЕЊЕ У 9ч; ЛИТУРГИЈА У 10ч

ЦРКВА ЈЕ ЗАТВОРЕНА УСЛЕД ПАНДЕМИЈСКИХ МЕРА НАМЕТНУТИМ ОД ДРЖАВЕ.

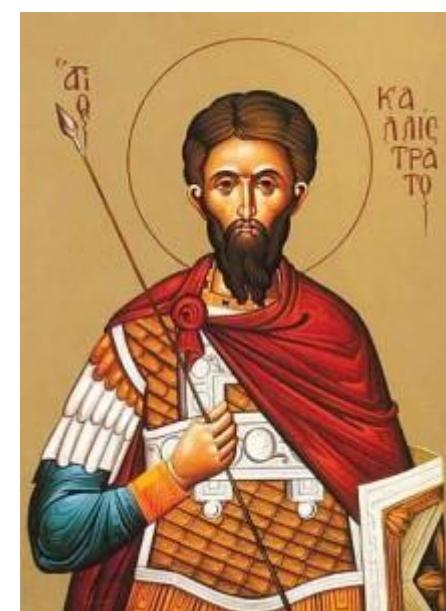
СВЕТИ МУЧЕНИК КАЛИСТРАТ

Св. Мученик Калистрат је рођен из Картагене. Хришћанин од рођења, јер му и отац и ћед беху хришћани. Један од Ка-

драгоценни бисер. Тако по времену и св. Калистрат би рођен, крштен и васпитан као хришћанин.

Када беше у војсци, у његовом пуку не беше ни једнога више хришћанина осим њега. Неко од његових другова видеше Калистрата светог како ноћу устаје и Богу се моли, и пријавише га војводи Персентину као хришћанина. А Персентин беше љути мучитељ хришћана. Да би се уверио, да ли је Калистрат заиста хришћанин, војвода му нареди, да принесе жртву идолима, што Калистрат одмах отказа.

Тада Калистрат би много бијен, па онда бачен у море. Но Божја сила спасе га, и он изађе здрав из мора. Видећи трпљење Калистратово и чудеса његова 49 војника поверио је у Христа Господа. И они бише бијени и с Калистратом у тамници бачени. У тамници св. Калистрат научи вери другове своје и укрепи их. И они показаше велико мужество у страдању, а Господ показа велику силу на њима. Опаки мучитељ послал

листратових предака, по имену Неокор, служио је као војник у Јерусалиму при Понтијском Пилату у време страдања Господа и Спаса нашег Исуса Христа. Видевши многа чудеса при смрти Христовој Неокор поверова у Њега и би научен вери и крштен од апостола. Вративши се дома Неокор донесе својима веру Христову као

војнике у тамницу ноћу, те убише св. Калистрата и 49 његових другова.

Пострадаше за истину 304. год. На њиховим моштима доцније подигнута црква.

(Пролог)

ПОРУКЕ ПАТРИЈАРХА СРПСКОГ ПАВЛА

Угледајмо се на све оно што је било свето и честито код наших предака! Они су успели да издрже пет стотина година ропства чувајући своју веру. Они су били кадри да на својој ваги измере кад ће више изгубити, него добити.

Били су дорасли своме времену. А да ли ћемо ми бити дорасли времену у коме живимо, то зависи од нас. И од Божје помоћи која је увек присутна, ако је ми не одбацимо!

ЖИВИМО КАО ЖАЛОШЋЕНИ А УВЕК РАДОСНИ

Прота Милорад Лончар

Апостол Павле нас непрестано учи о томе како се треба понашати у искушењима која нас сназају у нашем животу. Готово да нема проблематике о којој овај Апостол љубави није говорио. Због тога су његове посланице неисцрпни извор мудрости и хришћанског расуђивања, неопходног за наше опстајање на путу Христовом. Он сматра да смо ми, кроз Христову мисију, „*послали правда Божија у Њему (Христу)*“ (2Кор. 5,21). Кроз нас се, дакле, и наше дело, наше понашање, види колико је Бог праведан. Ово, се види, наравно, кроз наше деловање, јер ако чинимо правду по Богу, кроз наше се деловање види правда Божија. С друге стране, не треба ни говорити о томе, шта све значи то када своје живљење не усклађујемо са Христом и не живимо према упутствима апостола Павла и других ученика и следбеника Христових.

„*А сарађујући са Њим, молимо вас да не примиште узалуд благодаћи Божију*“ (2Кор. 6,1). „Примање благодати узалуд“ значи да смо закопали дарове добијене од Бога. То је онај трећи човек, који према данашњем јеванђелском штиву, „*закоћа један шаланш*“ (Мш. 25,18) добијен од Господара, не желећи да га умножи, јер је, по њему, Господар „шкртица“. Не умножавањем дарова добијених од Бога, ми показујемо незахвалност и неспремност да живимо у заједници са Богом. Једина могућа сарадња са Богом јесте да се трудимо да чинимо оно што је у нашој моћи, како се не бисмо довели у ситуацију да примљена благодат од Бога не буде „узалуд примљена“.

Ми смо људи увек спремни да се бринемо о стварима од општег значаја, о ономе што нисмо у могућности да контролишемо, уместо да се бавимо собом и оним „што нам живот значи“, како би наш народ рекао. Тако, није

реткост да чујете некога ко забрињуто прича о Тибету и народу који тамо живи, показујући искрену забринутост за њих, а нимало не брине о себи и својој улози у народу и окружењу у коме живи. То је због тога што у првом случају, ова брига не обавезује много човека, који се упушића у овај разговор, желећи да покаже да је он неко ко брине о важним стварима у свету, знајући унапред да се он ту неће трудити да нешто суштински промене. Али, ако би почeo да о себи размишља и о својој улози у своме окружењу, ту се већ од њега очекује да нешто конкретно учини, а не само да прича. А прва и основна ствар било би управо размишљање и разговор са самим собом о томе како да се захвалим Богу на ономе што ми је дао. Да ли сам учинио, или да ли чиним дољно на томе плану?

Говорећи даље у свом обраћању Коринћанима, апостол Павле истиче „*да се у свему јоказујемо као слуге Божије: у шрђењу мноштвом, у невољама, у бијегама, у штескобама*“ (2Кор. 6,4). Јасно је из оменутог цитата да у свакој прилици човек треба да осећа и исповеда то да је он само слуга Божији, иако га Бог не третира као некога ко треба да му обавезно служи. Како ово треба разумети. Иако смо ми створења Божија, Он нас није створио да будемо слепи послушници Његове моћи, не у смислу господара и слуге, како ми то разумемо, већ у смислу божанској односно заснованог на љубави. Бог нас је створио из љубави, а ми одговарамо на божанску љубав, прилагојећи Богу - Господару, као слуге. Међутим тај однос, иако у језичком смислу, за нас подсећа на поданнички однос, Бог облачи у један породичан ограђач, породице богочовечанске, у којој влада апсолутни ред и хармонија односа, заснованих на међусобној љубави. То је у ствари медени месец који

своје трајање продужава у вечност. У односима заснованим на љубави човеку никада није тешко служити онога кога воли.

Речи светог апостола Павла из горе поменутог обраћања Коринћанима: „*Живимо, као жалошћени, а увијек радосни; као они који ништа немају а све посједују*“, много нас охрабрују у ово време пуно искушења. Од када је корона вирус искориштен као средство због кога се „легитимно“ одузима слобода људима, свет је помало у безнађу. Суочени са озбиљним проблемима, страхом због вируса и евентуалне болести, страхом због губитка посла за оне који не слушају властодрще, страхом због судбине деце коју ови тзв. стручњаци желе да вакцинишу, све је мање радости на лицима људи.

Они нас жалосте њиховим нехришћанским ставовима, али то ни у ком случају не значи да ми треба да испратимо радост на го-дишњи одмор. Хришћани, следбеници Христа Спаситеља, треба да задрже радост на својим лицима и у својим срцима. Радост због тога што је жив Бог наш, Онај Који нас је створио и Који свима обећава општу радост, позивајући нас речима: „*Ходиће сви к мени који сће уморни и наштоварени и ја ћу вас одморити*“ (Мш. 11,28). Кајко: Христос је моја снага, моја мудрост, мој пут, истина и живот.

Јер, то је начин да се оснажимо, ако смо поклекли, да добијемо наду, уколико смо је изгубили, да верујемо у победу, ако нам је ослабилла вера. То је начин да останемо прибрани, нормални, богољики, стваралачког духа. То је начин да останемо људи. Све друго, прихватање понижења које се односи на тотално одузимање слободе, на препуштање држави да одлучује о нашем телу и духу, у крајњем случају, води у пропаст. Амин.

МИСЛИ ЗА СВАКИ ДАН: 10. ОКТОБАР

**ОПКОЛИШЕ МЕ ПСИ МНОГИ, ЧЕТА
ЗЛИХ ВЕЗА МЕ, ПРОБОДОШЕ РУКЕ МОЈИ
И НОГЕ МОЈЕ. /Пс. 21, 17/.**

Ово је тајанствени доживљај покајника Давида, и у исто време јасно пророчанство Христових страдања. И сви који хоће ћодожно да живе у Христу Иисусу биће јоњени (2. Тим. 3, 12=, вели апостол Павле. Када је цар Давид грешио ћаволи му се нису јављали нити га узнемирали. Но када се почeo кајати и живот свој управљати на пут Божји, тада су га ћаволи зли опколили, и почели га дражити и мучити. Овде није реч о људима него демонима, који се или само јављају покајнику или га муче преко људи. Не би Давид назвао људе Божје, круну стварања Божјег, псима; него је псима назвао демоне, који се јављају људима праведним било као пси, било као змије, или као црнци, било као лавови, било у ком другом облику. А да он овде под псима разуме зле духове, можемо се уверити из живота великих подвижника, којима су се демони, ради застрашивања, јављали у виду паса. И још се можемо у то уверити из речи Господа Спаситеља, које је са крста изрекао: *Оче ојрости им јер не знају шта чине* (Лк. 23, 34)! То значи, не чине своју вољу, него вољу нечију туђу, наиме демонску. Пси мнои и чеша злих сабраше се да униште Христа Господа. Кад није могао ћаво – искушан да победи Господа на Гори Искушења својим лажним обећањима, тада је са свом силом својом навалио био, да га уништи кроз људе смрћу бешчесном на крсту. Погледајте, браћо, како је

јасно пророчанство! *Прободоше ми руке и ноге моје*. Ни на кога у свој историји света те се речи нису могле однети осим на распетога Спаситеља. Но то пророчанство иде у све појединости: *разделишће хаљине моје међи собом, и за голаму моју бацишће кошку*. Све се збило како је пророковано, – али све! Но ћаво се преварио у рачуну. Он је мислио да смрћу уништи јачега од смрти. Он је мислио да обешчести Онога који једини даје чест сваком створењу. Господ Христос је Својим славним вакрењем победио и посрамио ћавола и сву чету његових паса, и дао нама људима силу и власт над њима. Сав свет незнабожачки није могао одагнати једнога демона; а ми смо у стању именом Христовим и крстом Његовим одагнати, као дим, легионе демона, јер се демони после Христа постали као пребијени и плашиљиви пси. О Господе Победитељу и Спаситељу – Теби слава и хвала вавек. Амин.

Св. владика Николај

LAUGHTER JOY IS THE INFALLIBLE SIGN OF GOD'S PRESENCE

Although we have no written evidence that Our Lord Jesus Christ laughed, I am personally convinced that he did. How could He not have shared in our humanity with perfection had he not had a sense of humor, and shared moments of laughter with His disciples? Laughter is such a precious gift, for it allows us to share circumstances in our lives in a special way. When we allow ourselves to see with joy those often funny events that take place around us, we are able to put ourselves in a proper perspective. Our ability to laugh at ourselves helps reduce our sense of self-importance.

That a Christian can laugh in no way suggests it is proper to smile at dirty humor, or make light of another person's infirmity or failure. Our humor must never be based on ridicule, or the demeaning of another. Christ used humor when He depicted a camel struggling to get through the eye of a needle. (Matt. 19:24). And we read in Proverbs 17:22, "that a merry heart does good, like medicine".

A sense of humor demonstrates to others that we live with joy and gladness in our hearts, because we have reason to be happy. We believe the gift of salvation is a good reason to be happy, since the Lord's ministry did not end on the Cross, but was followed by His Holy Resurrection. Living with a joyful heart adds value to our faith because it makes others want to share in the joy they see in us.

We can laugh because we know that all will work out in the end because God loves us, and we believe His providential hand is at work in our lives. We believe that God knows there is plenty of sadness, sorrow, and sickness in this life, but that it will not prevail, because His plan for our salvation is at work. The old Celtic saying, "Life is all about loving, living, and laughing, not about hating, dying, and moaning," has as its basis the Orthodox Christianity of the Celtic people. That is why it is an oxymoron for a Christian to be crabby, griping, and whining, and why "*Joy is the infallible sign of God's presence*".

With love in Christ,
Abbot Tryphon

ПРОСЛАВА БОГОРОДИЦЕ ЗАШТИТИЦЕ ЗАЈЕЧАРА

На празник Зачећа Светог Јована Крститеља, 6. октобра 2021. године, у Зајечару је обележено сећање на чудесно јављање Пресвете Богородице Пећке која је у време ратних сукоба 1944. године заштитила Зајечар.

Узносећи молитве Пресветој Богомајци, Његово Преосвештенство Епископ тимочки г. Иларион началствовао је светим литургијским сабрањем уз саслуживање зајечарских свештенослужитеља.

Честитајући свима благословени дан владика Иларион је изразио наду да ће ускоро бити усвојен предлог да се 6. октобар празнује као Дан града Зајечара.

Након Литургије Епископ је позвао све окупљене вернике да се литијским ходом упунте ка кући у чијем подруму се појављивао лик Пресвете Богородице Пећке у периоду од 6. до 8. октобра 1944. године непосредно пре ослобођења града, где је служен молебан. Овогодишњи колачар био је старешина зајечарске цркве

протонамесник Зоран Голубовић а залог кумства за наредну годину узела је грађа Сузана Милошевић.

Лик иконе Пресвете Богородице Пећке појављивао се од 6. до 8. октобра 1944. године у подруму једне породичне куће у Зајечару, у време највећих борби за ослобођење града, између руске војске и немачких окупационих снага. Кријући се од непрестаног гранатирања, велики број цивила ратне дане проводио је у подруму ове куће молећи се Пресветој Владичици да спасе град и његове становнике од уништења. И заиста, јављањем Свог Пречистог лика Пресвета Богородица је пружила помоћ и утешу житељима Зајечара, крпећи их у вери и молитви, а град је сачуван од даљег бомбардовања и убрзо потом ослобођен.

Извор: Епархија шимочка

РАСУЂИВАЊЕ

Све наше богатство и слава и чест јесте као један оброк, који се завршује смрћу. Од тога оброка нико не носи ни једну мрву у онај свет. Благо оном ко је схватио, да је душа једина имовина његова, која се ничим не прекрађује, па ни смрћу. Такав мисли само о три чињенице: о смрти, о души и о Богу Судији.

„Постојано држи у памети предстојећи ти коначи и суд, и сачуваћеш душу своју од греха“, учи св. Евагрије. Све наше телесне бриге у овом животу јесу бриге о оброку, који се мора ускоро прекратити. „Свакодневно имајте смрт пред очима“, говори св. Исаија отшелник; „брините непрестано о том, каквим ћете се начином разлучити од тела, каквим ћете начином моћи проћи кроз област власти таме, које ће вас срести на ваздуху, каквим ћете начином благополучно представити Богу. Предгответе се за страшни дан

одговарања на Суду Божјем, као да га већ гледате“.

Светом Саватију Соловецком дође једнога дана неки богат трговац Јован и донесе му многу милостињу. Саватије не прими ништа од свега, него рече дародавцу да све то разда бедним људима. Ожалости се Јован, веома, а светитељ да би га утешио и све му учинио јасним, рече му: „сине Јоване, остани овде и одмори се до сутра, па ћеш сутра видети благодат Божју“. Јован послуша. Сутрадан је Јован у келију Саватијеву и виде старца мртва, и осети дивно благоухање у келији. Ко провиђа у коначај свога живота, тај не мисли о благу земаљском.

(Пролог)

СВЕТИ ОЦИ О ПОСТУ

„Пост је начело и основа сваког духовног деловања. Какву год врлину да надограђујеш на основу поста, све ће бити непоколебљиве и одолеваће потресима као здање на тврdom камену. А када измакнеш основу, односно пост и на његово место ставиш засићење стомака и друге неумесне жеље, тада ће све врлине бити потресене и разнете од стране лоших помисли и потока страсти, као што ветар разноси песак – сво здање врлине се руши.“

Преодобни Симеон Нови
Богослов

